

HOOGE POLITIEK, DOOR CORNELIS VETH.

HET is fraai," zei hij bij het ontbijt. En lei de krant neer met een gevoel van moreele onpasselijkheid.

„Is er iets ergerlijks?" vroeg Ada. „Wil je nog thee?"

Hij beantwoordde de vragen in omgekeerde volgorde.

„Nee, dank je.... Ja, dat is te zeggen niet voor mij, maar in het algemeen. Ze hebben in Egypte den Shirdar, een hoog engelsch ambtenaar, vermoord. Dat is natuurlijk treurig. Maar wat doet de engelsche regeering nu? Zij protesteert en dreigt, maar daarbij maakt ze tevens van de gelegenheid gebruik om allerlei concessies af te dwingen. Zij exploiteert dien moord zakelijk, en slaat munt uit de belediging. Men zou haast zeggen, dat die moord een fortuintje voor haar was. Maar waar verbaas ik me eigenlijk nog over? Het is immers altijd zoo gegaan. Dat is hooge politiek, zie je".

„Juist" zei ze. „Je weet, ik lees alleen het feuilleton en de muziekcensies. Denk je er om dat Dikkie straks komt?"

Zeker dacht hij daarom. Hij dacht eigenlijk aan niets anders. Het was iets, waarop hij zich moest verheugen, dit bezoek van zijn zoontje, eens in de maand, en het was altijd een teleurstelling. Hij begon in den laatsten tijd te voorzien dat het een teleurstelling zou wezen, en, echt man-achtig onderdrukte hij het voorgenoegen. Een vrouw is levenslang op vreugdige verwachting en teleurstelling beide geabonneerd. Ten minste een vrouw als deze, zijn tweede, zijn nieuwe vrouw, wier gevoel niet beoordeeld moet worden naar de koelheid, zooeven tegenover de wereldpolitiek betoond. Zij vlaste, telkens weer, voor hem, op dit bezoek, waarbij zij zelf zich, kieschheidshalve, steeds verwijderde. Het is waar dat hij haar geen deelgenoot van zijn teleurstellingen had gemaakt, ze waren ook nauwelijks onder woorden te brengen.

Het kind zou om elf uur komen; om kwart vóór vertrok Ada, voor een bezoek aan haar ouders. Van dat oogenblik had Johan geen rust, hij stond nu eens, verdekt opgesteld, voor het raam, dan weer ging hij naar de voordeur om zeker te wezen dat het bezoek niet per briefje was afgezegd, zooals al eens was geschied. Tenslotte ging hij naar boven, op het balcon, vanwaar hij de straat kon overzien, staan uitkijken. Hij ging daar echter spoedig weer vandaan, want hij wilde niet dat het jongetje, of de meid die hem bracht, zouden zien hoe hij uitkeek. En onderwijl was hij boos op zichzelf, omdat hij niet kalm tot het laatste oogenblik iets anders kon blijven doen.

Hij was van het raam teruggekomen, voor de zooveelste maal. Natuurlijk weer niet op tijd. Het was al acht minuten over elf. Hij nam de krant weer